

[Waldorff]

som vi omtaler i vores forslag, som hr. Glistrup har lavet, hvorved han kom til at gå Advokatrådets interesser for nær, og hvorved han muliggjorde, at også almindelige lønmodtagere kunne praktisere de fiduser, som ellers hidtil havde været forbeholdt virksomheder og spekulanter.

Til sidst skal jeg sige om fondsforslaget, som vi har taget med i denne buket, og som vil blive kommenteret mere udførligt af hr. Wilhelm, at det selvfølgelig ville være fuldstændig proportionsforvrængning, hvis man udelukkende interesserede sig for fidusmuligheder i forbindelse med aktieselskaber og lod hele det kæmpemæssige område, som hedder fonds, ligge. Der er tale om langt mere veludviklede fiduser; der er tale om langt større beløb. Ingen ved hvor meget, det har vi ikke kunnet få svar på. Der er ingen registreringspligt, og der er ikke pligt til offentliggørelse af regnskaber. Det er klart, at det er et lukket område for både politikere og embedsmænd, og vi må selvfølgelig sige, at vi er tilfredse, hvis forslaget har den virkning, at man faktisk tager det op.

Wilhelm (VS):

Jeg skal først takke for den modtagelse, rækkende fra velvilje til direkte tilslutning til dele af komplekset her, som vi har fået af ordførerne for socialdemokratiet, SF, DKP, det radikale venstre og Danmarks retsforbund, og udtrykke håbet om, at der er lidt mere realitet i denne velvilje, end der var i den fra 1970-71.

Inden jeg går over til at svare de forskellige ordførere, vil jeg godt lidt mere generelt kommentere forslagene, og jeg vil gerne respektere den opdeling, de fleste har lavet ved at tage de tre første forslag i én buket og tage fondsforslaget for sig.

Hvad angår de tre første forslag, som man passende kan kalde »Glistrupforslagene«, så bygger de på, at byretsdommen faktisk frikender det system, vel at mærke hvis det er skræddersyet og hvis det er folk, der har penge bag transaktionerne, der laver dem. Så er metoderne i orden. Jeg bliver nødt til at præcisere dette, fordi forskellige, og mest alvorligt skatteministeren, for mig at se har sagt noget andet.

I den kommentar, der er til dommen i Schultzudgaven, som vi alle sammen kender,

og som er skrevet af skatteeksperten, advokat Koch-Nielsen, står udtrykkelig, at »det er ikke konstateret, at der har været noget hul i lovgivningen, som ingen hidtil har været opmærksom på.« Det er fuldstændig korrekt. Alle de huller – eller hvad man nu vil kalde det – som blev afdækket under denne sag, var der gjort opmærksom på tidligere. Men der står også, og det er nok så vigtigt:

»Der er måske grund til at fremhæve, at Københavns byrets dom ikke vil udelukke, at der for fremtiden foretages dispositioner, som kan siges at tjene samme formål som de af advokat Mogens Glistrup udarbejdede økonomiordninger.«

Det er altså særlige omstændigheder ved de dispositioner – hvis man nu helst vil have det ord – der var i denne sag, som gjorde, at der skete en domfældelse, i øvrigt på et niveau både strafmæssigt og bødemæssigt, som regeringen ikke kunne skjule var noget af et chok for regeringens skattepolitik og for regeringens holdning til, hvor tæt den lovgivning var.

Det er altså baggrunden: disse metoder er stadig væk gangbare, reglerne er der og kan stadig væk udnyttes, præcis som vi har beskrevet dem i de tre forslag, og de bliver udnyttet hver eneste dag. Man skal også mærke sig, at de kommentarer, der kom fra advokat kredse straks efter dommen, var en advarsel imod, at man nu begyndte for alvor at gøre noget ved de tomme aktieselskaber, for det måtte man endelig ikke gøre, det var et nyttigt instrument.

I den sammenhæng kan jeg da godt finde det relevant at nævne, hvordan de tomme aktieselskaber blev modtaget, første gang dette begreb dukkede op for præcis 20 år siden, nemlig i forbindelse med en anden sag, som vedrørte nogle folk med tæt tilknytning til denne sal, den såkaldte Damilcosag. Det var ifølge professor Borum første gang begrebet »tomme aktieselskaber« dukkede op, og i hans klassiske artikel om tomme aktieselskaber står i konklusionen:

»Den ansvarsbevidste sagfører og revisor vil ikke medvirke til fiksfakserier med tomme aktieselskaber.«

Det er kun 20 år siden. Da var det god advokatmoral og revisormoral, at det ville man ikke have med at gøre. I dag er det simpelt hen sådan, at præcis ved den mekanisme, som Kristian Mogensen beskriver: lad